
Dobai Lili

HOL VANNAK HOVÁ

lesznek azok a gondolatok amiket nem
mondanak ki az emberek de nagyon is
gondolnak jártukban-keltükben miközben
terheket cipelve mennek az utcán vagy a
boltokat járkálják lesietnek a lépcsőn vagy
felszállnak a villamosra vonatra vagy süteményt
vesznek a cukrászdában vagy éppen cipőt
próbálnak vagy éppen akkor amikor nem csinálnak
semmit miket gondolnak akkor vajon amikor
látszólag semmittevők mégis ezernyi
gondolat cikázik át rajtuk lehet hogy
nem is a fejükben hanem a szívükben vagy
valahol máshol bennük mélyen és
honnan jönnek hová lesznek ki viszi-hozza őket
ezeket a gondolatokat ki tartja őket számon ha
egyáltalán gondja van rájuk valakinek talán az
angyaloknak ahogy régen tudták és hitték is hogy
minden gondolat általuk jön száll le jut el
hozzánk ők hozzák-viszik őket és számba veszik
azért hírvivők-hírhozók ők angelusok de vajon
tényleg így van-e mondd meg kérlek
vajon tényleg
igaz-e

A KÖLTÉSZETRŐL

általában nem kell
gondolni semmit és valamit
sem ahhoz hogy verset lehessen olvasni
vagy írni szavak kellene hozzá jó
sok különféle szó amiket összerak a
gondolat vagy félbehagy tovább
gondolásra a költészetről lehet
vélekedni mindenféle és bármiféle
módon de egy vers élvezetéhez nem
kell vélemény csupán hagyni a

hatást elengedettnek lenni a
szavak zsongására a költészet nem
kér és nem követel egy
vers azonban lakot vehet otthont
találhat a szívben úgy hogy
nem mered újára engedni többé a
költészetet nem lehet megvenni
mert értéke felbecsülhetetlen
még ha úgy tűnik értéktelen
akkor is akkor sem
tudhatod nem menti-e majd meg
egy verssor vagy egy versből odavillanó
szó egyszer majd váratlanul az
életed

Novák Éva

KÖSZÖNET

Douglas Dunn versét olvasom az első világháborúról.
Sírok. Már csupán szüleim nemzedéke szerint
nem vagyok öreg, pedig hát nincs
öreg, öregebb, legöregebb,
egy bizonyos koron túl (nem merülök kínos részletekbe),
nincs más, csak brutálisan öreg,
aki nem kortársa másnak, mint a valaha élt összes öregnek.
És tudom azt is, hogy az öregek szeme kiszárad,
az egykor elsírt könnyek felhőkké tömörödtek,
valahol, valamikor eleredtek,
az óceánok így tágulnak egyre.
És tudom azt is, hogy az öregek szíve megkeményedik,
felismerhetetlen tárgyként zörög
csikorogva görbülő bordák ketrecében.
Csoda történhetett tehát.
Köszönöm neked huszadik század emlékeidet,
mert újra és újra felkavarnak és elfelejthetem öregségemet.
Köszönöm, Douglas Dunn.